

Etsi qui potest intellegi aut cogitari esse aliquod animal, quod se oderit?

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Quis tibi ergo istud dabit praeter Pyrrhonem, Aristonem eorumve similes, quos tu non probas? Ita fit ut, quanta differentia est in principiis naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorumque dissimilitudo. Respondent extrema primis, media utrisque, omnia omnibus. Nec lapathi suavitatem acupenseri Galloni Laelius anteponebat, sed suavitatem ipsam neglegebat; Tamen aberramus a proposito, et, ne longius, prorsus, inquam, Piso, si ista mala sunt, placet.

Tum ille timide vel potius verecunde: Facio, inquit.

Virtutibus igitur rectissime mihi videris et ad consuetudinem nostrae orationis vitia posuisse contraria. Non enim, si malum est dolor, carere eo malo satis est ad bene vivendum. Hoc loco discipulos quaerere videtur, ut, qui asoti esse velint, philosophi ante fiant. Utinam quidem dicerent alium alio beatiorem! Iam ruinas videres. Ab hoc autem quaedam non melius quam veteres, quaedam omnino relictas.

Apud imperitos tum illa dicta sunt, aliquid etiam coronae datum; Est autem eius generis actio quoque quaedam, et quidem talis, ut ratio postulet agere aliquid et facere eorum. Non modo carum sibi quemque, verum etiam vehementer carum esse? Nam si quae sunt aliae, falsum est omnis animi voluptates esse e corporis societate. pool Quos quidem dies quem ad modum agatis et in quantam hominum facietorum urbanitatem incurratis, non diconihil opus est litibus-; Omnes enim iucundum motum, quo sensus hilaretur. Heri, inquam, ludis commissis ex urbe profectus veni ad vesperum. Quid igitur dubitamus in tota eius natura quaerere quid sit effectum? Nam si beatus umquam fuisset, beatam vitam usque ad illum a Cyro extractum rogam pertulisset. Illorum vero ista ipsa quam exilia de virtutis vi! Quam tantam volunt esse, ut beatum per se efficere possit. Sin autem ad animum, falsum est, quod negas animi ullum esse gaudium, quod non referatur ad corpus.

Quamquam ex omnibus philosophis Stoici plurima novaverunt, Zenoque, eorum princeps, non tam rerum inventor fuit quam verborum novorum. Duo Reges: constructio interrete. Nihilo magis. Graecum enim hunc versum nostis omnes-: Suavis laborum est praeteritorum memoria. Consequentia exquirere, quoad sit id, quod volumus, effectum. Effluit igitur voluptas corporis et prima quaeque avolat saepiusque relinquit causam paenitendi quam recordandi.

Frater et T.

Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. Superiores tres erant, quae esse possent, quarum est una sola defensa, eaque vehementer. Hoc loco tenere se Triarius non potuit. Negat esse eam, inquit, propter se expetendam. Me ipsum esse dicerem, inquam, nisi mihi viderer habere bene cognitam voluptatem et satis firme conceptam animo atque comprehensam. Hoc est non modo cor non habere, sed ne palatum quidem. Ille vero, si insipiens-quo certe, quoniam tyrannus -, numquam beatus; Est igitur officium eius generis, quod nec in bonis ponatur nec in contrariis. Ergo id est convenienter naturae vivere, a natura discedere. Si enim ad populum me vocas, eum. Quae autem natura suae primae institutionis oblita est? At certe gravius. Ergo, si semel tristior effectus est, hilara vita amissa est? Nam nec vir bonus ac iustus haberi debet qui, ne malum habeat, abstinet se ab iniuria.

Non est enim vitium in oratione solum, sed etiam in moribus.

Ubi ut eam caperet aut quando? Nam adhuc, meo fortasse vitio, quid ego quaeram non perspicias. At, illa, ut vobis placet, partem quandam tuetur, reliquam deserit. Eorum enim omnium multa praetermittentium, dum eligant aliquid, quod sequantur, quasi curta sententia; Omnia contraria, quos etiam insanos esse vultis. Sed quid ages tandem, si utilitas ab amicitia, ut fit saepe, defecerit? Non minor, inquit, voluptas percipitur ex vilissimis rebus quam ex pretiosissimis. Teneo, inquit, finem illi videri nihil dolere. Ergo in utroque exercebantur, eaque disciplina effecit tantam illorum utroque in genere dicendi copiam.

Et ille ridens: Video, inquit, quid agas; Amicitiae vero locus ubi esse potest aut quis amicus esse cuiquam, quem non ipsum amet propter ipsum? Nam si propter voluptatem, quae est ista laus, quae possit e macello peti? Magni enim aestimabat pecuniam non modo non contra leges, sed etiam legibus partam. Quis istud, quaeso, nesciebat? Cum autem negant ea quicquam ad beatam vitam pertinere, rursus naturam relinquunt. Idem fecisset Epicurus, si sententiam hanc, quae nunc Hieronymi est, coniunxisset cum Aristippi vetere sententia. Nos quidem Virtutes sic natae sumus, ut tibi serviremus, aliud negotii nihil habemus. Sed haec ab Antiocho, familiari nostro, dicuntur multo melius et fortius, quam a Stasea dicebantur.

Ex ea difficultate illae fallaciloquae, ut ait Accius, malitiae natae sunt. Et quidem, Cato, hanc totam copiam iam Lucullo nostro notam esse oportebit; Certe nihil nisi quod possit ipsum propter se iure laudari. Duarum enim vitarum nobis erunt instituta capienda. Quod idem cum vestri faciant, non satis magnam tribuunt inventoribus gratiam. At iam decimum annum in spelunca iacet. Quae qui non vident, nihil umquam magnum ac cognitione dignum amaverunt. Quid affers, cur Thorius, cur Caius Postumius, cur omnium horum magister, Orata, non iucundissime vixerit? Possumusne hic scire qualis sit, nisi contulerimus inter nos, cum finem bonorum dixerimus, quid finis, quid etiam sit ipsum bonum?

Itaque hic ipse iam pridem est reiectus; Nam de summo mox, ut dixi, videbimus et ad id explicandum disputationem omnem conferemus. Quamquam scripsit artem rhetoricam Cleanthes, Chrysippus etiam, sed sic, ut, si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legere debeat. Eorum enim omnium multa praetermittentium, dum eligant aliquid, quod sequantur, quasi curta sententia; Superiores tres erant, quae esse possent, quarum est una sola defensa, eaque vehementer. Quod enim vituperabile est per se ipsum, id eo ipso vitium nominatum puto, vel etiam a vitio dictum vituperari. Bonum appello quicquid secundum naturam est, quod contra malum, nec ego solus, sed tu etiam, Chrysippe, in foro, domi; Quam nemo umquam voluptatem appellavit, appellat; Ita est quoddam commune officium sapientis et insipientis, ex quo efficitur versari in iis, quae media dicamus.

Omnes, qui non sint sapientes, aequae miseros esse, sapientes omnes summe beatos, recte facta omnia aequalia, omnia peccata paria; Quem si tenueris, non modo meum Ciceronem, sed etiam me ipsum abducas licebit. Quamquam tu hanc copiosiore etiam soles dicere. Perturbationes autem nulla naturae vi commoventur, omniaque ea sunt opiniones ac iudicia levitatis. Id quaeris, inquam, in quo, utrum respondero, verses te huc atque illuc necesse est. Aliter enim nosmet ipsos nosse non possumus. Idem etiam dolorem saepe perpetiuntur, ne, si id non faciant, incidant in maiorem. Ac tamen hic mallet non dolere.

Isto modo ne improbos quidem, si essent boni viri.

Multa sunt dicta ab antiquis de contemnendis ac despiciendis rebus humanis; Quorum sine causa fieri nihil putandum est. Quod cum ita sit, perspicuum est omnis rectas res atque laudabilis eo referri, ut cum voluptate vivatur. Sed est forma eius disciplinae, sicut fere ceterarum, triplex: una pars est naturae,

disserendi altera, vivendi tertia. Confecta res esset. Quid ergo aliud intellegetur nisi uti ne quae pars naturae neglegatur? Fortasse id optimum, sed ubi illud: Plus semper voluptatis? Si enim sapiens aliquis miser esse possit, ne ego istam gloriosam memorabilemque virtutem non magno aestimandam putem. De quibus etsi a Chrysippo maxime est elaboratum, tamen a Zenone minus multo quam ab antiquis; Si vero id etiam explanare velles apertiusque diceres nihil eum fecisse nisi voluptatis causa, quo modo eum tandem laturum fuisse existimas? Atque haec ita iustitiae propria sunt, ut sint virtutum reliquarum communia. Isto modo, ne si avia quidem eius nata non esset. Philosophi autem in suis lectulis plerumque moriuntur.

Non autem hoc: igitur ne illud quidem.

Sed virtutem ipsam inchoavit, nihil amplius. Quid iudicant sensus? Quia, si mala sunt, is, qui erit in iis, beatus non erit. Atqui reperies, inquit, in hoc quidem pertinacem; Age nunc isti doceant, vel tu potius quis enim ista melius? Scaevola tribunus plebis ferret ad plebem vellente de ea re quaeri. Tollitur beneficium, tollitur gratia, quae sunt vincla concordiae.

Mihi enim satis est, ipsis non satis. Equidem e Cn. Superiores tres erant, quae esse possent, quarum est una sola defensa, eaque vehementer. Superiores tres erant, quae esse possent, quarum est una sola defensa, eaque vehementer. Persecutus est Aristoteles animantium omnium ortus, victus, figuras, Theophrastus autem stirpium naturas omniumque fere rerum, quae e terra gignerentur, causas atque rationes; Stoici autem, quod finem bonorum in una virtute ponunt, similes sunt illorum; Quid igitur dubitamus in tota eius natura quaerere quid sit effectum? Simul atque natum animal est, gaudet voluptate et eam appetit ut bonum, aspernatur dolorem ut malum. Quod autem in homine praestantissimum atque optimum est, id deseruit. Inquit, an parum disserui non verbis Stoicos a Peripateticis, sed universa re et tota sententia dissidere?

Nihil minus, contraque illa hereditate dives ob eamque rem laetus. Iis igitur est difficilior satis facere, qui se Latina scripta dicunt contemnere. Amicitiam autem adhibendam esse censent, quia sit ex eo genere, quae prosunt. Inde sermone vario sex illa a Dipylo stadia confecimus. Summum a vobis bonum voluptas dicitur. Si mala non sunt, iacet omnis ratio Peripateticorum. Et si turpitudinem fugimus in statu et motu corporis, quid est cur pulchritudinem non sequamur? Ea possunt paria non esse. Quid ei reliquisti, nisi te, quoquo modo loqueretur, intellegere, quid diceret? Levatio igitur vitiorum magna fit in iis, qui habent ad virtutem progressionis aliquantum.

Restinguet citius, si ardentem acceperit.

Eorum enim omnium multa praetermittentium, dum eligant aliquid, quod sequantur, quasi curta sententia; Quamquam in hac divisione rem ipsam prorsus probo, elegantiam desidero. At vero si ad vitem sensus accesserit, ut appetitum quendam habeat et per se ipsa moveatur, quid facturam putas? Ut placet, inquit, etsi enim illud erat aptius, aequum cuique concedere. Ita relinquitur sola haec disciplina digna P829 studiosis ingenuarum artium, digna eruditis, digna claris viris, digna principibus, digna regibus. Itaque et manendi in vita et migrandi ratio omnis iis rebus, quas supra dixi, metienda. Id est enim, de quo quaerimus. Cuius quidem, quoniam Stoicus fuit, sententia condemnata mihi videtur esse inanitas ista verborum.

Qui ita affectus, beatum esse numquam probabis; Quod cum dixissent, ille contra. Si sapiens, ne tum quidem miser, cum ab Oroete, praetore Darei, in crucem actus est. Suo genere perveniant ad extremum; Nam illud quidem adduci vix possum, ut ea, quae senserit ille, tibi non vera videantur. Videmus in quodam

volucrum genere non nulla indicia pietatis, cognitionem, memoriam, in multis etiam desideria videmus. Ita enim vivunt quidam, ut eorum vita refellatur oratio. His enim rebus detractis negat se reperire in asotorum vita quod reprehendat.

Non autem hoc: igitur ne illud quidem.

Ex quo, id quod omnes expetunt, beate vivendi ratio inveniri et comparari potest. Num igitur utiliore tibi hunc Triarium putas esse posse, quam si tua sint Puteolis granaria? Sed est forma eius disciplinae, sicut fere ceterarum, triplex: una pars est naturae, disserendi altera, vivendi tertia. Quis animo aequo videt eum, quem impure ac flagitiose putet vivere? Atque ab his initiis profecti omnium virtutum et originem et progressionem persecuti sunt. Est tamen ea secundum naturam multoque nos ad se expetendam magis hortatur quam superiora omnia. Ac ne plura complectar-sunt enim innumerabilia-, bene laudata virtus voluptatis aditus intercludat necesse est. Satis est tibi in te, satis in legibus, satis in mediocribus amicitii praesidii. Neque enim civitas in seditione beata esse potest nec in discordia dominorum domus; Habes, inquam, Cato, formam eorum, de quibus loquor, philosophorum. Quid, si etiam iucunda memoria est praeteritorum malorum? Igitur neque stultorum quisquam beatus neque sapientium non beatus.

Tum mihi Piso: Quid ergo?

Gloriosa ostentatio in constituendo summo bono. Ab his oratores, ab his imperatores ac rerum publicarum principes extiterunt. Illud mihi a te nimium festinanter dictum videtur, sapientis omnis esse semper beatos; Sin autem est in ea, quod quidam volunt, nihil impedit hanc nostram comprehensionem summi boni. Tubulum fuisse, qua illum, cuius is condemnatus est rogatione, P. Themistocles quidem, cum ei Simonides an quis alius artem memoriae polliceretur, Oblivionis, inquit, mallet. Cur deinde Metrodori liberos commendas? Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico, ut Pythagoreus ille Siculo fecit tyranno? Quod quidem iam fit etiam in Academia. Quaeque de virtutibus dicta sunt, quem ad modum eae semper voluptatibus inhaerent, eadem de amicitia dicenda sunt. Deque his rebus satis multa in nostris de re publica libris sunt dicta a Laelio. Occultum facinus esse potuerit, gaudebit; Tantum dico, magis fuisse vestrum agere Epicuri diem natalem, quam illius testamento cavere ut ageretur. Atqui eorum nihil est eius generis, ut sit in fine atque extremo bonorum.

Voluptatem cum summum USD1185 bonum diceret, primum in eo ipso parum vidit, deinde hoc quoque alienum;

Num quid tale Democritus? Nam ista vestra: Si gravis, brevis; Atqui perspicuum est hominem e corpore animoque constare, cum primae sint animi partes, secundae corporis. Tum Quintus: Est plane, Piso, ut dicis, inquit. Et quidem iure fortasse, sed tamen non gravissimum est testimonium multitudinis. Tum, Quintus et Pomponius cum idem se velle dixissent, Piso exorsus est. Ut non sine causa ex iis memoriae ducta sit disciplina. Quid affers, cur Thorius, cur Caius Postumius, cur omnium horum magister, Orata, non iucundissime vixerit? Si enim ad populum me vocas, eum. Dulce amarum, leve asperum, prope longe, stare movere, quadratum rotundum. Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. Mihi enim erit isdem istis fortasse iam utendum.

Profectus in exilium Tubulus statim nec respondere ausus; Cum autem venissemus in Academiae non sine causa nobilitata spatia, solitudo erat ea, quam volueramus. Erillus autem ad scientiam omnia revocans unum quoddam bonum vidit, sed nec optimum nec quo vita gubernari possit. Tu autem negas fortem esse

quemquam posse, qui dolorem malum putet. Quod praeceptum quia maius erat, quam ut ab homine videretur, idcirco assignatum est deo.